

“Το Ουρλιαχτό”

Του Νώντα Σκυφτούλη

Πέρασαν 8 δεκαετίες από το κορυφαίο κρατικό έγκλημα του Άουσβιτς και αντί του συνεχούς περιορισμού των λειτουργιών του κράτους, έχουμε την αύξηση και την διεύρυνση της κρατικής ισχύος, την συγκεντρωποίηση της εξουσίας και την ενίσχυση της γραφειοκρατικής ιεραρχίας. Η συνέπεια αυτής της διαδικασίας είναι η απρόσκοπτη άσκηση των παραδοσιακών προνομίων του ως Κυρίαρχου, της κατάστασης εξαίρεσης των έκτακτων διαταγμάτων, καθώς και το δικαίωμά του στην επιβολή του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης.

Βλέπουμε ότι η αίσθηση αυτή της παντοδυναμίας του κράτους ως Κυρίαρχου δεν οφείλεται μόνο στην καταστολή και στον καπιταλισμό, αλλά στον κοινωνικό και ατομικό τεμαχισμό κάθε δεσμού και στην παρεπόμενη εσωτερίκευση της συνακόλουθης ιδεολογίας του κρατικού νεοφιλελευθερισμού σε όλα τα πεδία. Η συναίνεση που αποσπά ο σύγχρονος κρατισμός από την κοινωνία είναι το μεγαλύτερο κεφάλαιο ισχύος που ξεπερνά σε σημασία κι αυτό το ίδιο το Κεφάλαιο.

Εκών άκων το άτομο μέσα απο την ανισορροπία της σχέσης του με το συλλογικό, αποδρά και μετατρέπεται σε μοναχικό ιδιώτη που αναζητά “διά του πολέμου όλων εναντίον όλων” την ασφάλεια και το δεσμό, στο κράτος. Η φευγαλέα και τουριστική σχέση με κάθε τι συλλογικό συγχρονίζονται με τις εξίσου φευγαλέες ταυτότητες και τον καταναλωτισμό των εμπειριών, υπονομεύοντας την συνείδηση και την πραγμάτωση της επιθυμίας.

Βλέπουμε ότι οποιαδήποτε αντιπολιτευτική πολιτική ή ιδεολογική στρατηγική εξόδου ή ενσωμάτωσης, ριζοσπαστική ή μεταρρυθμιστική, ανταγωνιστική ή διαχειριστική βρίσκεται στα όρια του Κοινωνικού Κράτους, το οποίο όχι μόνο δεν ξεπερνάει το κράτος, αλλά το θεωρεί στόχο της τελικής μάχης και αυτό

γίνεται συνειδητά ή ασυνείδητα. Είτε από ανεπάρκεια είτε από επιλογή, το Κοινωνικό κράτος έχει αντικαταστήσει στον αισθητό κόσμο όλες τις μεγάλες αφηγήσεις του προηγούμενου μοντέλου κοινωνικού συστήματος και οι οποίες χρησιμοποιούνται σαν προπέτασμα.

Βλέπουμε την επίκληση του “Κοινωνικού” κράτους και την ρητή ψευδοαναπόλησή του από την αριστερά να συμπαρασύρει όλες τις εκδοχές και τα κινήματα. Ακόμα και η αναγωγή των δικαιωμάτων στο κοινωνικό κράτος προσδίδει περαιτέρω ισχύ στο κράτος. Ενώ το “Κοινωνικό” κράτος δημιουργήθηκε για να τονώσει την αγοραστική δύναμη και την ανανέωση του εμπορεύματος, “αναλαμβάνει” και άλλες, επιπρόσθετες λειτουργίες, αφαιρώντας τις από την κοινωνία.

Σήμερα, το κράτος εγκαταλείπει τον τομέα της παραγωγής με γρήγορους ρυθμούς ή με πιο αργούς, ανάλογα με τις αντιδράσεις και κρατά τις βασικές δομές της ύπαρξής του: κυβέρνηση, δικαιοσύνη, αστυνομία και ως ένα βαθμό τον στρατό, την υγεία και την εκπαίδευση, μα πάνω απ’ όλα την φορολογία, που είναι και ο πρώτος θεσμός της γέννησής του. Η ενίσχυση της κυριαρχίας του θα πρέπει να τονιστεί και στο γεγονός πως δύο φορές μέσα σε δέκα χρόνια έσωσε το σύστημα. Μία με την οικονομική κρίση του ‘11 και άλλη μία με την πανδημία, που χωρίς το κράτος το σύστημα θα είχε καταρρεύσει.

Βλέπουμε τα κινήματα εγκλωβισμένα στη διαλεκτική της εξουσίας και με τις δύο μορφές τους, δηλαδή και με το αφηγηματικό και με το αισθητό. Μέσα από την αφαίρεση και μέσα από τον διακαίωματισμό, ο οποίος, ναι μεν αίρει την κατάσταση εξαίρεσης, αλλά διευρύνει, διαμέσου της ανάθεσης, την εξουσία του κράτους.

Βλέπουμε αναρχικές, αυτόνομες και άλλες ομάδες του κινηματικού χώρου να δανείζονται κρατικές ιδεολογίες που υπήρξαν καθεστωτικές και αναμορφωτικές κρατικών ιδρυμάτων και κυρίαρχες στο μισό πλανήτη, όπως είναι ο μαρξισμός-λενινισμός, να συμπληρώνουν τα προτάγματα τους ακρωτηριάζοντας κάθε ελπίδα

τους για κοινωνική αναπαραγωγή και δυνατότητα για επέκταση της κριτικής στη σύγχρονη κυριαρχία.

Βλέπουμε το σύγχρονο και ουσιαστικό δικαιωματικό, το οικολογικό, το αποσπασματικό ατομικό δικαίωμα, σε μια ατέρμονη αναπαραγωγή, παγιδευμένο στη διαλεκτική της εξουσίας. Όσο πιο πολύ ανταποκρίνεται θετικά το κράτος, τόσο περισσότερο αποπολιτικοποιούνται τα κινήματα και περιορίζονται στη διευθέτηση στο περιθώριο του δημόσιου χώρου.

Βλέπουμε την εύκολη πτώση του ατόμου στην ιδιωτικότητα ή στη συμμετοχή για φευγαλέες ταυτότητες, ιδεολογικές κατασκευές και αποσπασματικές εμπειρίες, υπονομεύοντας την συνείδηση και την πραγμάτωση της επιθυμίας. Γι' αυτό βλέπουμε τον σύγχρονο φιλελευθερισμό να ξεπερνά με κυνικότητα τον κλασικό φιλελευθερισμό σε κοινωνικό δαρβινισμό και σε ελευθερία αλληλοεξουδετέρωσης. Έτσι εξηγούμε την αγωνιώδη κυρίαρχη προσπάθεια για την αποδόμηση και απαξίωση κάθε τι συλλογικού, κοινωνικού, ακόμη και του μικρότερου πυρήνα κοινωνικής συνεύρεσης.

Βλέπουμε αρκετούς διπλανούς μας να μην μπορούν να αντιληφθούν ότι το κράτος προσλαμβάνει ισχύ από οποιαδήποτε ιδεολογία, δόγμα, σύστημα σοσιαλιστικό, κομμουνιστικό ή φιλελεύθερο και παρόλα αυτά, γεμίζουν τα αφηγήματά τους με τέτοιου είδους παραδοσιακές κατασκευές.

Βλέπουμε, όμως, ότι εδώ και 30 χρόνια σε όλο τον πλανήτη, όλα τα κινήματα των από κάτω που αναδύονται, έχουν υιοθετήσει την οριζοντιότητα, την αντιιεραρχία, την άμεση δημοκρατία και ο τρόπος αυτός είναι πλέον καθολικός, κοινωνικά και πολιτικά. Οι μεγάλες εξεγέρσεις του Δεκέμβρη του '08 στην Ελλάδα, τα προαστιακά και τα κίτρινα γιλέκα στη Γαλλία, το Occupy στην Αμερική και η εξέγερση στη Χιλή. Ενώ, τα εδαφικοποιημένα προτάγματα των Ζαπατίστας και της Ροζάβα είναι οι πιο έμπρακτες σημασίες για την κοινωνική απελευθέρωση.

Εάν θεωρούμε την **αντιεξουσιαστική κριτική και όχι την**

“αντιεξουσιαστική” ιδεολογία επίκαιρη και χρήσιμη, θα πρέπει να έχουμε σαν προτεραιότητα την κριτική στην διαχωρισμένη Εξουσία και στην Εξουσία σαν κοινωνική σχέση, που σαν δομές παράγουν και αναπαράγονται από τις εκάστοτε σχέσεις κυριαρχίας, πολιτικές οικονομικές, αισθητικές. Προσθέτοντας ότι στις μέρες μας, η αναγκαιότητα της αντιεξουσιαστικής κριτικής είναι εκ των ων ουκ άνευ. Αλλά αυτό χρειάζεται να το αποδείξουμε.

Το υπερκαπιταλιστικό μοντέλο πολιτικής διαχείρισης και η έξοδος

Όλοι έχουν διαπιστώσει ότι τα φορντικά μοντέλα και τα τεϊλοριστικά σχεδιαγράμματα είχαν αποσυρθεί μαζί με τον καταμερισμό και την εξειδίκευση και μαζί με την πρωτοκαθεδρία των συντελεστών και υποκειμένων που τα στήριζαν. Η παραδοσιακή Βιομηχανική κοινωνία έδωσε οριστικά τη σκυτάλη στον νέο καπιταλισμό, στις καινούργιες σχέσεις εκμετάλλευσης και κυριαρχίας. Είμαστε πλέον μάρτυρες ενός υπερκαπιταλιστικού συστήματος, που, παρά τις ενδοκαπιταλιστικές αντιθέσεις, παράγει και επιβάλλει μια πολιτική διαχείρισης καθολική για όλα τα επιμέρους κρατικά πεδία, εδάφη και σε μητροπολιτικό και σε περιφερειακό επίπεδο. Διαμέσου των πολυεθνικών και του χρηματιστηριακού κεφαλαίου παράγεται μία πολιτική και πέραν της οικονομικής, η οποία εγκαθίσταται σαν καθολικά αποδεκτή. Αυτό που άρχισε με την αυτοματοποίηση, ολοκληρώθηκε με την ορμητική έφοδο των **αποθηκευτικών, εφοδιαστικών και τροφοδοτικών** πολυεθνικών, συγκεντρώνοντας το μοντέλο παραγωγής, διανομής και κατανάλωσης και εκτοπίζοντας το άτομο από την αγορά και το δημόσιο χώρο, τοποθετώντας το αποκλεισμένο και έγκλειστο στο σπίτι του. Στην ήδη εξατομικευμένη ιδιωτικότητα, ενισχύουν τον διαχωρισμό, παράγοντας ένα νέο ανθρωπολογικό τύπο τεμαχισμένο και μοναχικό. Η διάλυση της ζωής και των κοινωνικών δεσμών είναι παράλληλη με τη συσσώρευση κρατικής ισχύος και με την πλήρη επιβολή του κρατισμού ως μοναδικής λύσης οργάνωσης της

κοινωνίας.

Ταυτόχρονα, η **Μισθωτή Εργασία** έχει διαλυθεί, όπως έχει διαλυθεί η κοινωνία, το άτομο, η ίδια η ζωή. Ο τεμαχισμός, η ελαστικότητα, η μερικότητα, η αποσπασματικότητα αποτελούν το πλαίσιο του επελαύνοντος νέου Καπιταλισμού και είναι τα στοιχεία που τροφοδοτούν με ισχύ τον νέο Κρατισμό. Αν η μισθωτή εργασία ήταν υπεύθυνη για την σχετική αλλοτρίωση του εργάτη, οι σύγχρονες μορφές εργασίας είναι υπεύθυνες για τη μετατροπή του σε ατομικό «νομά», απολύτως διαχωρισμένο από το αντικείμενο της εργασίας του, χωρίς κανένα αναφαίρετο δικαίωμα και χωρίς καμιά αναφαίρετη νομική κατοχύρωση, παρά μόνο την υποχρέωση καταβολής χρημάτων για την εργασία του. Αυτό, με όλες τις ερμηνευτικές από όπου κι αν προέρχονται, ονομάζεται Εγχρήματη Δουλοπαροικία. Αν ο αφέντης στην φεουδαρχική δουλοπαροικία είχε την μοναδική υποχρέωση της καταβολής τροφής στον εξαρτώμενο δουλοπάροικο, ο σύγχρονος Καπιταλισμός κρατά αυτή την υποχρέωση σε χρήμα.

Ό,τι συμβαίνει σήμερα με τη μισθωτή εργασία, συμβαίνει επειδή η Εργασία ως παραγωγική δύναμη έχει εκτοπιστεί από την αγία δυάδα της συσσώρευσης (Κεφάλαιο-Εργασία) και τη θέση της πήρε η καθολική υπηρεσία οργάνωσης, διακίνησης, διανομής και ανταλλαγής.

Έξοδος-Αντίσταση-Διαδική εξουσία

Τα παραδοσιακά αντικαπιταλιστικά αφηγήματα που συγκλόνισαν τον κόσμο, πέραν του γεγονότος ότι αναφέρονταν σε συγκεκριμένο τύπο κοινωνικής οργάνωσης και σε υποκείμενα που έχουν πλέον εξαφανιστεί, κατέληξαν στην καλύτερη περίπτωση στον κρατικό καπιταλισμό με συγκεκριμένο καθεστωτικό πλαίσιο. Τα αφηγήματα αυτά έγιναν καθεστωτικές και κυρίαρχες ιδεολογίες και αν ορισμένοι ακόμη και σήμερα τα επικαλούνται είναι για λόγους πολιτικής ανεπάρκειας και τίποτε παραπάνω. Η πολιτική θεολογία του παρελθόντος μαζί με τους μεσσιανισμούς θάφτηκε οριστικά

από τα ανελέητα κτυπήματα της υλικής πραγματικότητας.

Ήδη, οι νέες επαναστάσεις έχουν ξεκινήσει και **ΔΕΝ** μας καλούν να συμμετέχουμε στη συγκρότηση των νέων σχεδίων και να είμαστε στο ρυθμό τους.

Οι νέες εξεγέρσεις απαιτούν από την αρχή της έκρηξης εντελώς νέο πρόσημο, νέο αξιακό μέτρο, νέα προοπτική που θα διατυπωθεί κατά τη διάρκειά της. Ούτε πριν, ούτε μετά και αυτό ήδη συμβαίνει.

Οι νέες, λοιπόν, εξεγέρσεις είναι απολύτως άμεσες και αδιαμεσολάβητες, αποδεσμευμένες ακόμη και από αυτούς που καταγγέλλουν τη μεσολάβηση.

Ο προσανατολισμός, καθώς και το πρόσημο αυτών των νέων εξεγέρσεων, θα διατυπωθεί και θα παραχθεί κατά τη διάρκεια του γεγονότος και ο τελικός λόγος θα είναι ένα γεγονός. Αυτός είναι ο λόγος που παραδοσιακοί κινηματικοί ήταν απ' έξω αλλά και ενάντια στον Δεκέμβρη του '08 και στο Σύνταγμα του 2011 για να συνεχιστεί η αμηχανία τους στις επόμενες εξεγέρσεις στη Γαλλία.

Ήμασταν τον Δεκέμβρη του 2008, τον βιώσαμε και σιγουρευτήκαμε, όταν αυτός επαναλήφθηκε και επαναλαμβάνεται σε όλα τα μήκη της γης. Χωρίς πρωτοπορίες, χωρίς ιδεολογίες, τα επαναστατικά συγκαιρινά στιγμιότυπα αποσαφήνισαν τον προσανατολισμό. Η διαπίστωση ότι ο σύγχρονος αντικαπιταλιστικός διαφωτισμός χωρίς την ταυτόχρονη αντιεξουσιαστική κριτική είναι κενός νοήματος και περιεχομένου, αν δεν υπάρξει ενδελεχής προετοιμασία για την Καθοριστική μάχη που είναι η συμμετοχή μας στην επερχόμενη εξέγερση.

Το σύγχρονο κίνημα των τελευταίων δεκαετιών, πέρα από τα ιδεολογικά προπετάσματα που εμπόδιζαν την κοινωνική αναπαραγωγή, λειτούργησε, ήταν παρόν στο πράττειν με σύγχρονους τρόπους, με σύγχρονα αιτήματα, με σύγχρονα υποκείμενα σαν κίνημα Αντίστασης και εξακολουθεί να λειτουργεί σαν τέτοιο. Στο δρόμο για τις τελικές μάχες και για τις

αναστατώσεις που έρχονται, η προοπτική της δυαδικής εξουσίας είναι η δυνατότητα προεικονίσματος και πραγμάτωσης των δεσμών είτε για την επανανίδρυση συλλογικοτήτων είτε για την αυτοθέσμιση της αλληλοβοήθειας είτε για την δημιουργία κοινωνικών κέντρων είτε για την οικειοποίηση εδαφών του δημόσιου χώρου. Η Δυαδική εξουσία είναι ακριβώς το σημείο της αφαίρεσης λειτουργιών του κράτους προς όφελος της αυτοθεσμιζουσας κοινωνίας. Με μοναδική στρατηγική και τακτική την Αντίσταση, να κατακτήσουμε το δημόσιο χώρο που είναι το έδαφος όλων των εμφυλίων. Και αυτός ο εμφύλιος που έρχεται δεν θα 'ναι ούτε προβλέψιμος ούτε "καθαρός" αλλά βρώμικος, δυσδιάκριτος και μηδενιστικός. Με στρατηγική και τακτική την επανάκτηση εδαφών του δημόσιου χώρου, με την αυτοθέσμιση των αντιστάσεων, προετοιμαζόμαστε προκειμένου να συμμετέχουμε στην καθοριστική μάχη με προσανατολισμό την **Δυαδική εξουσία, την Άμεση Δημοκρατία για την κοινωνική αντιεξουσία.**